

**Stanisław Tabaczyński, Andrzej
Buko, Joanna
Głowacka-Tomicka, David
Ellwood, Ryszard Tomicki**

Sandomierz. Wzgórze Zamkowe

Informator Archeologiczny : badania 6, 224-225

1972

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

gruzu budowlanego i bardzo często datowane jest ono monetami. Usytuowanie grobów staje się tutaj już dość dowolne, chociaż na ogół zgodne jest z osią kościoła.

Przyszły sezon wykopaliskowy, a zwłaszcza eksploracja niektórych świadków może, jak się wydaje, dostarczyć cennych danych, tak odnośnie cmentarzyska, jak i pozostałości architektonicznych.

SANDOMIERZ
Wzgórze-Zamkowe

Instytut Historii Kultury Materialnej
PAN
w Warszawie

Badania prowadzili doc. dr Stanisław Tabaczyński i mgr Andrzej Buko / autor sprawozdania / oraz mgr Joanna Głowacka-Tomicka, David Ellwood i mgr Ryszard Tomicki. Finansował WKZ w Kielcach. Trzeci sezon badań. Wnętrze grodu wczesnośredniowiecznego / XI/XII w. / oraz relikty późniejszej zabudowy ceglano-kamiennej.

Badania były kontynuacją prac rozpoczętych w r 1970, mających na celu wyjaśnienie funkcji i roli, jaką odgrywało Wzgórze Zamkowe w procesie formowania się ośrodka wczesnomiejskiego w Sandomierzu.

Eksplorowano warstwy wnętrza grodu. Wykopy, w liczbie 3, zlokalizowano w obrębie stanowiska Zamek I, w miejscach nie przebadanych przez J. Gąssowskiego.

Przeprowadzone w latach 1959-60 badania archeologiczne ujawniły na obszarze Wzgórza Zamkowego ślady osadnictwa wczesnośredniowiecznego z XI-XII w. oraz cmentarzysko, datowane przez J. Gąssowskiego na XII lub I połowę XIII w. Odkrycie w roku bieżącym murów kamiennych i ceglanych na dziedzińcu Zamkowym w obrębie działki 55 C, poszerza naszą znajomość topografii Wzgórza Zamkowego. Sytuacja stratygraficzna tych murów jest zakłócona przez liczne niwelacje, wkopy niszczące do calca pierwotny układ warstw. Jedyne niewielkie odcinki warstw, 6, 7, 8 i 8-a pozostały nie zniszczone.

Najbardziej interesującym obiektem w obrębie działki jest widoczny przy profilu wschodnim mur z kamienia łupanego łączonego zaprawą wapienną. Występująca w murze cegła gotycka na odcinku południowym sprawka wrażenie iż, mur był naprawiany. Z wymienionych wyżej warstw jedynie 8a / jama wczesnośrednio-

wieczna/ jest starsza od muru. Pozostałe warstwy / 6 i 7 / uformowały się, najprawdopodobniej albo po wzniesieniu muru, albo związane są z jego przebudową, czy też reperacją / warstwa 8/. W rezultacie otrzymuje rozległe ramy chronologiczne od XI/XII - XVI wieku, w jakich możemy umieścić mur.

Na działce 35 A/C odsłonięto część podziemną północnego skrzydła Zamku. Przewiduje się kontynuację badań .

SIERADZ

Pracownia Archeologiczno-Konserwatorska
P.P. PKZ Oddział w Warszawie

Badania prowadził mgr Urszula Perlikowska.
Finansował WKZ Łódź, Czwarty sezon badań.
Gród i zamek XI-XIII w.

Celem tegorocznych badań było zakończenie eksploracji wykopów z 1971 roku. W wykopie nr 8, usytuowanym prawdopodobnie na linii wałów, odsłonięto dębową konstrukcję przekładkową, która być może związana jest z wałem młodszym datowanym na XIII wiek. Ścisłe określenie funkcji i chronologii tych konstrukcji powinny przynieść dalsze badania.

W wykopie nr 7 natrafiono prawdopodobnie na pozostałości wału starszego z XII wiek i początek XIII wieku. Odsłonięto skrzynie sosnowe, wypełnione siemią i warstwą kamieni, pod którymi zalegała warstwa tassyony oraz kawałków drewna, kory brzozonej, sosnowej, łuski rybie, orzechy laskowe, mech. W tej warstwie natrafiono na ułamki ceramiki z obustronną idiozieloną polewą i żużel ceramiczny. Eksploracja wykopu nie została jeszcze zakończona. Prowadzono również prace ziemne w sąsiedztwie XIII-wiecznych fragmentów okrągłej budowli ceglanej. Wytoczony w kierunku wschodnim wykop, miał wyjaśnić ewentualne istnienie absydy powiązanej z w/w budowlą i stanowiącą jej nawę.

W wykopie udało się uchwycić pierwotny zarys wzniesienia, przebieg wału oraz jego kulminację.

Dokładne przebadanie wału powinno przyczynić się do wyjaśnienia datowania budowli i jej związku z umocnieniami grodu.

SŁUPSKI MŁYN, pow. Grudziądz
Stanowisko 3

Muzeum w Grudziądsu
Polskie Towarzystwo Archeologiczne
i Numizmatyczne
Oddział w Grudziądsu